

[H. C. Hansen.]

500—600 mill. kr. fra, og lad os så få at vide, hvordan resten skal skaffes. Hvad vil det ærede medlem og hans parti stemme for? Lad os blive fri for alt dette tungetaleri; det ærede medlem er dog en ældre mand efterhånden og skulle have vænnet sig af med alt dette ungdommelige, fremfusende og lige gyldige. Frem med det konkrete. Tal lige ud af posen, og fortæl os, hvad det ærede medlem vil. Jeg interesserer mig meget for at høre det ærede medlems svar. Jeg synes, det kunne være til overordentlig stor nytte. Det har dog ikke så forfærdelig megen interesse at stå og diskutere al denne overfladesnak på møderne. Når vi ved, at der skal bruges så og så mange penge, hvordan vil det ærede medlem så skaffe disse penge?

Poul Møller: Det ærede medlem hr. Gregersen talte i sit indlæg i dag om valuta-situationens bedring og nævnte mange forskellige faktorer, ligesom det ærede medlem hr. H. C. Hansen har gjort, og det ærede medlem nægtede, ligesom de fleste ordførere fra oppositionens side har gjort det, at tilskrive regeringens bestræbelser og rigsdagens arbejde nogen indflydelse på dette forhold. Jeg mener, at selvom man kan nævne det bedre bytteforhold, må man dog ikke overse den kendsgerning, at bytteforholdet i 1952 var ringere gennemsnitligt, end det var i 1950, da vi havde underskud, medens vi havde overskud i 1952. I 1952 var det i gennemsnit ringere, end det var i 1950, da bytteforholdet først forringedes alvorligt og afgørende i den sidste del af året. Når man taler om den bedre høst, så er det rigtigt, at det sidste års høst var meget stor, men ellers har vi lov at sige, at gode høstår har vi i de sidste 4—5 år haft mange af, som har påvirket vor valutastituation, således at f. eks. høsten i 1951 ikke adskiller sig fra høsten i 1948 og 1949, således at det ikke kan siges, at hele bedringen stammer herfra.

Jeg vil gerne i denne forbindelse erindre ærede medlemmer om marskal Joffres udtalelse, da man diskuterede, hvem der havde ansvaret, og hvem der havde æren for slaget ved Marne den 6.—9. september 1914, hvor tyskerne blev standset; man har været og var allerede dengang stærkt optaget af at diskutere, om det var general Galiëni, eller hvem det var, der havde æren for sejren. Joffre sagde: Mine herrer, denne diskussion

er interessant, men jeg er sikker på, at hvis det var gået galt, havde man ikke diskuteret det. På samme måde tror jeg, at regeringen, den højtærede statsminister, i dag kan sige, at hvis det altsammen var gået galt, havde man slet ikke haft så forfærdelig travlt med at diskutere, hvilke udefra kommende begivenheder der havde ansvaret for, at vi havde fået denne gale konjunkturudvikling, så havde man slet ikke været i tvivl om, at det var den høje regering, de højtærede ministre, som ved uduelighed og udygtighed havde bragt landet ud i den situation.

Selvom den højtærede finansminister, selvom det ærede medlem hr. H. C. Hansen og selvom det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har givet udtryk for en vis begrænset optimisme, endda for en vis pessimisme, tror jeg, det ærede medlem hr. Gregersen går alt, altfor vidt, når han taler om, at den indre økonomi i dag tegner sig så mørkt som ingensinde før. Jeg vil vove at påstå, at for blot 3 år siden tegnede den indre økonomi sig betydelig mørkere end i dag. Jeg vil vove at påstå, at vi kan finde mængder af eksempler i Danmarkshistorien på, at den indre økonomi har tegnet sig mørkere end i dag. Det kan være meget rart forud for en valgkampagne at sige: ganske vist går det godt nu, men vent blot, den indre økonomi tegner sig mørkere end nogensinde tidligere i Danmark — og så håbe at få folk til at tro på, at der virkelig ligger en så alvorlig situation foran os. Det har man ingen grund til at nære frygt for, og jeg synes, man skal lade være med at male en vis mand frem, i hvert fald når det ikke er nødvendigt.

Så talte det ærede medlem hr. Gregersen om børnetilskud. Jeg synes, det er værd at fremhæve overfor retsforbundet endnu en gang, at dette børnetilskud netop ifølge det forelagte lovforslag, og således som vi gennemførte det i 1950, virker som en reel skattelettelse for de 80—90 pct. af familierne, som derigennem får et nedslag i den skat, de skal tilsvare det offentlige. Hvis man vil en skattelettelsespolitik, og hvis man særlig vil en skattelettelsespolitik med et socialt sigte, hvis man vil lette byrden i forhold til, som den tynger på de forskellige befolkningsgrupper, kan man ikke gøre det bedre end ved netop at se på deres civilstand, deres forsørgerforhold, således at man giver et nedslag i den skattepligtige indkomst, således som vi har gjort i 1950, og således som